

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/82/2021
Identifikačné číslo spisu:	6112010674
Dátum vydania rozhodnutia:	20.07.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:6112010674.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Jany Kostolanskej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Petra Kaňu v trestnej veci proti obvinenému S. Š. pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. a), písm. b), písm. e) Trestného zákona a iné na neverejnom zasadnutí konanom 20. júla 2022 v Bratislave, o dovolaní obvineného S. Š. proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 6. júna 2018, sp. zn. 3To/44/2017, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného S. Š. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Banská Bystrica (ďalej tiež „súd I. stupňa“) rozsudkom z 26. októbra 2015, sp. zn. 4T/66/2012, v jeho odsudzujúcej časti, uznal obvineného S. Š. za vinného v bodoch 1/, 6/ a 7/ z pokračovacieho zločinu krádeže sčasti dokonaného a sčasti v štádiu prípravy podľa § 13, § 212 ods. 1, ods. 4 písm. a), písm. b), písm. e) Trestného zákona v spojení s § 138 písm. i) Trestného zákona, ktorý spáchal sčasti formou spolupáchateľstva a v jednočinnom súbehu s pokračovacím prečinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, zločinom poškodzovania a ohrozovania prevádzky všeobecne prospešného zariadenia podľa § 286 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Trestného zákona a s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

1/ obžalovaní S. D., S. Š., O. S., K. X. ako členovia organizovanej skupiny (§ 129 ods. 2 Trestného zákona) spolu s W. Ď. dňa 24. marca 2010 vo večerných hodinách prišli do obce N., kde sa rozdelili tak, že svedok W. Ď. a obvinený K. Á. X. ako tzv. „stojky“ zabezpečovali bezpečnosť a obvinení S. D., S. Š. a O. S. išli k miestu, kde sa nachádzal bankomat, pričom v presnejšie nezistenom čase medzi 01.00 až 02.00 hod. dňa 25. marca 2010, po preskočení brány rodinného domu na R. N. H. č. XX a odtrhnutí visiacej zámky na humne, odcudzili tam odložený rebrík, za pomoci ktorého z budovy A. I. na R. I. v obci N. najprv odstránili sirénu alarmu, zastriekali objektív bezpečnostnej kamery, poškodili 3 ks obecného osvetlenia v blízkosti objektu, následne mechanicky prerušili telekomunikačné vedenie umiestnené na vonkajšej strane budovy vrátane obcej káblovej televízie, čím došlo k prerušeniu telekomunikačného spojenia šiestich účastníckych staníc a televíznej stanice, potom pejsrom vypáchili

vchodové dvere budovy, ktorými sa dostali ku zadnej strane bankomatu zn. N. mod. N., série XXX XXXX, part. no.: XXX-XXXXXXX-D., na ktorom rozbrusovačkou rozpílili jeho zadnú časť a tak odcudzili finančnú hotovosť vo výške 61.010,- eur, pričom poškodili a odstránili aj záznamové a zabezpečovacie zariadenie bankomatu, čím spôsobili spoločnosti N. D. I., O. I. (A. D. I. a. s. do 31. decembra 2011), so sídlom ul. H. č. XX, Ž., IČO: XX XXX XXX, škodu krádežou hotovosti vo výške 61.010,- eur, škodu poškodením zariadenia vo výške 2.500,- eur; obci N. škodu poškodením vchodových dverí vo výške 33,- eur a poškodením 3 ks verejného osvetlenia a káblovej obecnej televízie škodu vo výške 300,- eur; spoločnosti N. I. spol. s r. o., so sídlom ul. Š. č. XX, D., IČO: XX XXX XXX, škodu poškodením bankomatu vo výške 8.182,22 eura; spoločnosti I. T. a. s., so sídlom ul. J. č. XX, D., IČO: XX XXX XXX škodu poškodením telekomunikačného vedenia vo výške 588,05 eura a majiteľovi rodinného domu na R. N. H. č. XX, N. A. N., nar. XX. V. XXXX, trvale bytom na ul. J. č. XX, J.-A. H., škodu krádežou rebríka vo výške 39,83 eura a škodu poškodením visiaceho zámku vo výške 4,78 eura,

6/ obžalovaní S. Š., O. S., K. N. a K. N. ako členovia organizovanej skupiny (§ 129 ods. 2 Tr. zák.) spolu s W. Ď. pripravovali dňa 18. apríla 2011 krádež do bankomatu N. D. I., O. I. (A. D. I. a. s. do 31. decembra 2011) v S. a to takým spôsobom, že W. Ď. uvedeného dňa na svojom osobnom motorovom vozidle zn. D., ev.č. U. E., v čase okolo 16.00 hod. odišiel z miesta trvalého bydliska smerom na K., kde na parkovisko pri obci Strečno za ním prišiel obvinený S. Š. a spoločne odišli smerom na Liptovský Mikuláš, v Liptovskom Hrádku sa stretli s obvinenými K. N., O. S. a K. N., ktorý prišiel svojim vlastným osobným motorovým vozidlom, všetci odišli smerom do Jelšavy a zaujali miesta tak, aby mali pod kontrolou všetky prístupové cesty, takže W. Ď. s vozidlom zastavil pred Jelšavou smerom od Revúcej na pravej strane od cesty cca 2 - 3 minúty jazdy motorovým vozidlom, obvinený K. N. s vozidlom zastavil smerom od Rimavskej Soboty na Jelšavu, obvinený K. N. mal za úlohu sledovať hliadku OO PZ Jelšava, pričom stál tak, aby mal výhľad na budovu OO PZ, po odchode hliadky sa pripojil k obvineným S. Š. a O. S.V., ktorí sa v čase medzi 23.00 hod. dňa 18. apríla 2011 až 03.10 hod. dňa 19. apríla 2011 opakovane pokúsili narušiť signalizáciu a vykonávať krádež do bankomatu, pričom pred prípravou krádeže do bankomatu sa obvinení S. Š. a O. S. prezliekli do tzv. pracovného odevu, mali kukly a obuv na prezutie, pri komunikácii členovia skupiny používali vysielacky, mali so sebou rušičku GSM pásma a náradie potrebné k vykonaniu krádeže bankomatu, avšak od svojho konania upustili, pretože v odstavenom motorovom vozidle jeden z obžalovaných videl príslušníka polície, čo si oznámili cez vysielacky a z miesta odišli, pričom v bankomate patriacom N. D. I., O. I. (A. D. I. a. s. do 31. decembra 2011), H. XX, Ž., IČO: XX XXX XXX bolo vtom čase 11.730 eur,

7/ obžalovaní S. Š. a A. D., spolu s K. I. po predchádzajúcej vzájomnej dohode spoločným konaním dňa 21. januára 2011 v nočných hodinách vykonali krádež vlámaním do čerpacej stanice I. v obci T., časť C. J. takým spôsobom, že vytrhli signalizáciu z vonkajšej strany stanice, nezisteným predmetom vylámali bočné vchodové dvere do objektu v hornej časti a v oblasti zámku, tak sa dostali do vnútorných priestorov, vytrhli dve skrinky signalizácie, prešli do priestorov kancelárie, tam nezisteným predmetom vylámali dvere na drevenej skrini, rozrezali dvere na ohňovzdornej skrini značky Sherlock a odcudzili tak finančnú hotovosť vo výške 5.025,- eur, 10 kusov mesačných diaľničných známok pre vozidlá do 3,5 ton v celkovej hodnote 140,- eur, 70 kusov ročných diaľničných známok pre vozidlá do 3,5 ton v celkovej hodnote 3.500,- eur a 40 kusov týždňových diaľničných známok pre vozidlá do 3,5 ton v celkovej hodnote 280,- eur a taktiež odcudzili finančnú hotovosť, ktorá sa nachádzala v mikroténových vrecúškach na polici nad ohňovzdornou skriňou. Následne vypáčili nezisteným spôsobom dvere do predajne a odcudzili tam 40 kusov krabíc cigariet zn. Marlboro, 30 kusov krabičiek cigariet značky Marlboro light, telefónne karty Easy kredit 12 v počte 10 kusov a Prima kredit 10 v počte 20 kusov, finančnú hotovosť zo zásuvky registračnej pokladnice a následne v priestoroch predajne vystriekali práškový hasiaci prístroj, ktoré veci im následne uschoval obvinený Ľ. K. na povale domu č. XXX, na ulici W., v obci D., okres Ž., čím spôsobili spoločnosti I., a. s. so sídlom C.X. H. X, D., IČO: XX XXX XXX škodu odcudzením finančnej hotovosti v celkovej výške 7.335,- eur, škodu na odcudzených veciach vo výške 4.459,37 eura, poškodením tovaru škodu vo výške 6.571,37 eura a poškodením zariadenia čerpacej stanice spôsobili škodu vo výške 1.000,- eur.

Za to mu súd I. stupňa uložil podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 4, § 37 písm. h), písm. m), § 41 ods. 1 a § 46 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia.

Súčasne mu podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil spolu s obvinenými S. D., O. S. a K. X. povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť poškodeným: N. D. I., a. s. škodu v sume 63 510 eur, obci N. škodu v sume 333 eur, N. I., spol. s r. o. škodu v sume 8 182,22 eur, I. T. a. s., škodu v sume 588,05 eur, a spolu s obvinenými A. D. a Ľ. K. mu uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenému I., a. s. škodu v celkovej výške 19 365,74 eur.

Naproti tomu okresný súd obvineného S. Š. podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodil spod bodov 2/ a 3/ obžaloby prokurátorky Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 21. júna 2012, sp. zn. CIV Gv 16/11, pre konanie právne posúdené ako zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 4 písm. a) Trestného zákona v spojení s § 138 písm. i) Trestného zákona sčasti [v bode 3) obžaloby] v jednočinnom súbehu s prečinom poškodzovania a ohrozovania prevádzky všeobecne prospešného zariadenia podľa § 286 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a prečinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť v rozsudku popísaným spôsobom.

Uvedený rozsudok súdu I. stupňa napadli prokurátor a obvinený S. Š. odvolaniami, ktoré Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej tiež „odvolací súd“) uznesením zo 6. júna 2018, sp. zn. 3To/44/2017, podľa § 319 Trestného poriadku, t. j. ako nedôvodné zamietol.

* * *

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal obvinený S.Š. prostredníctvom obhajcu (JUDr. Jiřího Martausa) dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Naplnenie tohto dovolacieho dôvodu vidí odsúdený v tom, že v jeho prípade došlo k porušeniu zákona tým, že bol nesprávne uznaný vinným zo spáchania zločinu krádeže aj podľa § 212 ods. 4 písm. e) Trestného zákona v znení účinnom do 31. júla 2019, teda ako páchatel', ktorý trestný čin zorganizoval.

V popise skutkov, za ktoré bol v tejto trestnej veci odsúdený vyššie uvedenými rozhodnutiami súdov oboch inštancií (tvoriacimi jednotu), totiž nie je žiadnym spôsobom vyjadrené, že by ich spáchanie mal zorganizovať práve on.

Ďalej argumentuje, že ak určitá kvalifikovaná skutková podstata obsahuje viac znakov, potom je potrebné zvážiť, či obvinený svojím konaním naplnil iba jeden znak alebo viac takýchto znakov, prípadne všetky. Aj keď zistenie tejto skutočnosti nemá vplyv na samotné rozpätie trestnej sadzby, môže bezpochyby mať svoj význam pri ukladaní nielen výšky trestu, ale aj jeho druhu, ak ich zákon pripúšťa viacero. Naplnenie všetkých alebo iba jediného z viacerých znakov takejto kvalifikovanej skutkovej podstaty tu má svoje implikácie v tom smere, že naplnenie viacerých, či všetkých týchto znakov môže súd viesť k úvahe o uložení vyššej trestnej sadzby v rámci zákonom dovoľeného jej rozpätia a naopak (prirodzene s prihliadnutím na ďalšie faktory majúce vplyv na rozhodovanie o druhu a výške trestu). Počet naplnených znakov kvalifikovanej skutkovej podstaty sa v úvahe súdu môže premietnuť na druhu a predovšetkým potom na výške ukladanej sankcie.

Vypustenie právnej kvalifikácie aj podľa § 212 ods. 4 písm. e) Trestného zákona v znení účinnom do 31. júla 2019 môže zásadným spôsobom ovplyvniť najmä výšku trestnej sankcie i pri nezmenenej trestnej sadzbe. Nepochybne skutočnosťou je, že súdy pri výmere trestu prihliadli na to, že naplnil tri znaky kvalifikovanej skutkovej podstaty, a to podľa § 212 ods. 4 písm. a), písm. b) a písm. e) Trestného zákona. Je preto logický a dôvodný predpoklad, že pri naplnení menšieho počtu znakov kvalifikovanej skutkovej podstaty prichádza do úvahy aj nižší trest, najmä ak pri jeho ukladaní nebude prihliadané na okolnosť, že odsúdený mal byť organizátorom trestnej činnosti. Nie je totiž možné konštatovať, že v praxi súdov pri ukladaní trestov je pre ich výšku bezvýznamné, či spolupáchatel' bol zároveň

organizátorom trestnej činnosti.

Podľa jeho názoru v predmetnej veci len súd I. stupňa a následne odvolací súd môžu kompetentne uviesť, aký trest je primeraný, ak trestnosť jeho konania nebude posudzovaná aj podľa § 212 ods. 4 písm. e) Trestného zákona v znení účinnom do 31. júla 2019.

Žiada preto, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku z dôvodu zachovania dvojinstančnosti súdneho konania zrušil aj rozhodnutie súdu I. stupňa vo výroku o treste.

V závere uviedol, že pri podaní a vypracovaní tohto dovolania vychádzal z argumentov a názorov uvedených v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky z 2. apríla 2020, č. k. I. ÚS 519/2019-72, ktoré sa týkalo spoluobžalovaného S. D..

Navrhol preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuté jeho odvolanie, ako aj rozsudok súdu I. stupňa vo výroku o treste vo vzťahu k jeho osobe.

* * *

Prokurátor Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného hodnotil dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj súdu I. stupňa ako zákonné a odôvodnené, stotožňujúc sa aj s právnym posúdením konania obvineného aj s druhom a výmerou mu uloženého trestu.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. j) Trestného poriadku [pozn.: zrejme majú na mysli „písm. i“) uvedeného ustanovenia] podľa neho nie je u obvineného daný.

Navrhol preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol, pretože nie sú splnené podmienky dovolania.

* * *

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) primárne skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že boli splnené podmienky uvedené v § 372 ods. 1 Trestného poriadku.

Pripomína len, že v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku je ako dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v dovolaní uvedené, pričom táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb vytýkaných napadnutému rozhodnutiu a konaniu, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania v ňom uvedených v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (R 120/2012 - I.).

Poznamenáva tiež, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu.

S ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca v mene

obvineného, najvyšší súd je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti nemôže ísť nad rámec návrhu a v ňom špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku).

Obvinený v dovolaní uplatnil dovolací dôvod upravený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 371 ods. 5 Trestného poriadku dôvody podľa odseku 1 písm. i) a podľa odseku 3 nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu upravenému v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolací súd zdôrazňuje, že je viazaný konečnými skutkovými zisteniami, ku ktorým dospeli súdy v pôvodnom konaní, pretože dovolací súd správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže skúmať a meniť. Tieto skutkové zistenia sú obsiahnuté v rozsudku súdu I. stupňa - v tzv. skutkovej vete jeho výrokovej časti, s ktorými sa ako správnymi stotožnil aj odvolací súd zamietajúc odvolanie obvineného ako nedôvodné.

Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku odsudzujúceho rozhodnutia môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nie námietky skutkové.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo že išlo o iný trestný čin alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa súdeným skutkom dopustil. Právnym posúdením skutku sa rozumie jeho hmotnoprávne posúdenie. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok ustálený v napadnutom rozhodnutí súdu v pôvodnom konaní bol subsumovaný (podriadený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu.

Uvedené právne závery k dovolaciemu dôvodu upravenému v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku majú svoj podklad v judikatúre najvyššieho súdu - rozhodnutiach a stanoviskách zverejnených v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (k tejto otázke vid' najmä R 57/2007-I. a II., R 47/2008, S 3/2011, R 49/2013 - I., R 47/2014 - II.).

Možnosť úspešného použitia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je súčasne limitovaná ďalšou (kumulatívnou) zákonnou podmienkou upravenou v § 371 ods. 5 Trestného poriadku, t. j. že tento dovolací dôvod možno z pohľadu dovolateľa úspešne uplatniť (čomu zodpovedá povinnosť dovolacieho súdu dovolaniu z tohto dôvodu vyhovieť) len v prípade, že zistené porušenie zákona zásadne ovplyvnilo postavenie obvineného.

Z uvedeného je tak zrejmé, že samotné zistenie nesprávnosti právneho posúdenia súdmi v pôvodnom konaní zisteného (v tzv. skutkovej vete ustáleného) skutku (alebo porušenie iného hmotnoprávneho ustanovenia) ešte samo o sebe (bez ďalšieho) nenapĺňa uvedený dovolací dôvod s imperatívom pre dovolací súd zasiahnuť na podklade mimoriadneho opravného prostriedku do právoplatného meritórneho rozhodnutia (alebo rozhodnutí) súdov konajúcich v pôvodnom konaní, ale musí ísť o také pochybenie, ktoré má (resp. je spôsobilé mať) materiálny dopad na postavenie obvineného. V prípade odsudzujúceho rozsudku tak zistená chyba (primárne) v právnom posúdení skutku musí byť spôsobilá viesť k inému rozhodnutiu v otázke viny a (alebo) trestu, než k akému dospeli súdy v pôvodnom konaní.

Nie každá chyba v právnom posúdení skutku alebo pri použití iného hmotnoprávneho ustanovenia je teda spôsobilá tento dovolací dôvod naplniť, ale iba taká, ktorá zásadným spôsobom ovplyvnila postavenie obvineného. A hoci sa takáto chyba môže týkať tak výroku o vine, ako aj výrokov o treste a náhrade

škody, z pohľadu ustanovenia § 371 ods. 5 Trestného poriadku je vždy nevyhnutné posudzovať napadnuté rozhodnutie ako celok, t. j. celkový výsledok konania. Iný (opačný) prístup k výkladu týchto ustanovení by poprel nielen ich zmysel ale aj samotný účel dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku, ktorý je určený k náprave iba takých chýb, ktoré mohli zásadne ovplyvniť napadnuté (právoplatné) rozhodnutie.

Uvedenou koncepciou právnej úpravy je tak nepochybne zdôraznená výnimočnosť zásahu do právoplatných súdnych rozhodnutí na základe dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku, keď v prípade, že dovolací súd, hoci aj pri zistení chyby v právnej kvalifikácii skutku, dospeje k záveru, že ide o pochybenie takej povahy, ktoré nie je spôsobilé zmeniť postavenie obvineného, dovolanie obvineného, uplatňujúceho dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, odmietne s poukazom na § 371 ods. 5 Trestného poriadku.

* * *

Aplikujúc tieto základné právne východiská na posudzovaný prípad dovolací súd primárne zdôrazňuje, že jedinou dovolateľom (obvineným) vytýkanou chybou v rozhodnutiach súdov oboch inštancií v pôvodnom konaní (posudzujúc rozsudku súdu I. stupňa a odvolacieho súdu v ich nadväznosti ako celok), ktorú subsumoval (správne) pod dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, je nesprávnosť právnej kvalifikácie skutkov, pre ktoré bol v pôvodnom konaní právoplatne odsúdený (v procesnom zmysle ide o 3 skutky), a to výlučne vo vzťahu k ich právnemu posúdeniu (právnej kvalifikácii), okrem iného aj ako pokračovacieho zločinu krádeže sčasti dokonaného a sčasti v štádiu prípravy podľa § 13, § 212 ods. 1, ods. 4 písm. a), písm. b), písm. e) Trestného zákona, v tejto časti právnej kvalifikácie namietajúc výlučne použitie kvalifikačného momentu (znaku kvalifikovanej skutkovej podstaty) podľa písmena e) ustanovenia § 212 ods. 4 Trestného zákona (v znení účinnom do 31. júla 2019), čím súčasne dovolateľ vymedzil aj prieskumnú povinnosť dovolacieho súdu výlučne vo vzťahu k takto vytýkanej chybe.

Vecná argumentácia dovolateľa k nemožnosti posúdenia skutkov, pre ktoré bol odsúdený aj podľa uvedeného kvalifikačného momentu, spočíva k poukaze na spôsob ustálenia skutkových okolností (v tzv. skutkovej vete odsudzujúceho výroku), ktoré nevyjadrujú (nemožno ich subsumovať pod) namietaný kvalifikačný moment, a síce „spáchanie činu uvedeného v odseku 1" (ustanovenia § 212) páchatelom „tým, že taký čin zorganizuje".

K uvedenej argumentácii dovolací konštatuje, že vo vzťahu k obvinenému boli skutky v bodoch 1/, 6/ a 7/ právne posúdené aj ako (pokračovací) zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. a), písm. b), písm. e) Trestného zákona.

Podľa § 212 Trestného zákona v znení zákona č. 35/2019 Z. z. (znenie účinné od 1. júla do 31. júla 2019)

(1) Kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a spôsobí tak malú škodu, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

(2) Rovnako ako v odseku 1 sa potrestá, kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a

- a) čin spácha vlámaním,
- b) bezprostredne po čine sa pokúsi uchovať si vec násilím alebo hrozbou bezprostredného násillia,
- c) čin spácha na veci, ktorú má iný na sebe alebo pri sebe,
- d) takou vecou je vec z úrody z pozemku, ktorý patrí do poľnohospodárskeho pôdneho fondu, alebo drevo z pozemku, ktorý patrí do lesného pôdneho fondu, alebo ryba z rybníka s intenzívnym chovom,
- e) čin spácha na veci, ktorej odber podlieha spoplatneniu na základe osobitného predpisu, alebo
- f) bol za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutý.

(3) Odňatím slobody na šesť mesiacov až tri roky sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku

1 alebo

- a) a spôsobí ním väčšiu škodu,
- b) hoci bol za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený, alebo
- c) z osobitného motívu.

(4) Odňatím slobody na tri roky až desať rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 alebo

- a) a spôsobí ním značnú škodu,
- b) závažnejším spôsobom konania,
- c) na mieste požívajúcom pietu alebo všeobecnú úctu alebo na mieste konania verejného zhromaždenia alebo obradu,
- d) na veci, ktorá požíva ochranu podľa osobitného predpisu,
- e) tým, že taký čin zorganizuje, alebo
- f) na chránenej osobe.

(5) Odňatím slobody na desať rokov až pätnásť rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 alebo

- a) a spôsobí ním škodu veľkého rozsahu,
- b) ako člen nebezpečného zoskupenia, alebo
- c) za krízovej situácie.

Dovolacia námietka obvineného S. Š., týkajúca sa právnej kvalifikácie skutku podľa § 212 ods. 4 písm. e) Trestného poriadku je dôvodná v tom, že v popise skutkov, za ktoré bol dovolateľ odsúdený, skutočne nie je žiadnym spôsobom vyjadrené, že by ich spáchanie mal zorganizovať práve on.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, pod ktorý namietané nesprávne právne posúdenie skutku podľa § 212 ods. 4 písm. e) Trestného poriadku obsahovo spadá, však - ako už bolo vyššie uvedené - nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného, ako to vyplýva z § 371 ods. 5 Trestného poriadku.

Dovolací súd pritom dospel k záveru, že právne posúdenie konania obvineného bez tohto, hoci dôvodne namietaného kvalifikačného momentu uvedeného v § 212 ods. 4 písm. e) Trestného zákona by zásadným spôsobom neovplyvnilo postavenie obvineného (§ 371 ods. 5 Trestného poriadku).

V úvahách k tomuto záveru dovolací súd zdôrazňuje, že konanie obvineného aj bez zohľadnenia tohto kvalifikačného momentu by bolo aj naďalej právne posudzované podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty § 212 ods. 4 písm. a) a b) Trestného zákona ako konanie, ktorým z pohľadu následku spôsobil škodu značnú a súčasne čin spáchal závažnejším spôsobom konania [v zmysle § 138 písm. i) Trestného zákona - spáchanie činu organizovanou skupinou].

Inak vyjadrené, prípadná zmena právnej kvalifikácie by spočívala a bola na prospech obvinenému výlučne v tom, že by mu boli zohľadnené „len“ dve okolnosti zakladajúce tzv. kvalifikovanú skutkovú podstatu namiesto troch a to bez toho, aby takáto zmena právnej kvalifikácie mala reálny dopad na zmenu trestnej sadzby odňatia slobody, v ktorej obvinenému prichádza do úvahy ukladať trest v zmysle (a v tomto prípade bez zmeny) § 212 ods. 4 Trestného zákona.

Z dovolacej argumentácie je zrejmé uvedomenie si dovolateľa uvedenej skutočnosti, zdôrazňujúc pritom, že aj takáto zmena právnej kvalifikácie v prospech obvineného môže mať vplyv na druh ukladaného trestu a jeho výmeru, hoci nemá vplyv na trestnú sadzbu odňatia slobody, resp. zdôrazňuje, že pri nezohľadnení namietaného kvalifikačného momentu by aj v rámci identickej trestnej sadzby mohol dosiahnuť preň priaznivejší (miernejší) trest.

K takto nastolenej argumentácii dovolací súd primárne zdôrazňuje, že nezohľadnenie („opomenutie“, resp. „vypustenie“) právnej kvalifikácie podľa § 212 ods. 4 písm. e) Trestného zákona by primárne

nemalo vôbec žiadny vplyv na druh trestu, ktorý prichádza do úvahy v zmysle Trestného zákona obvinenému uložiť. Podľa § 34 ods. 6 veta druhá Trestného zákona „za trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti zákona prevyšuje päť rokov, musí súd uložiť trest odňatia slobody, ak tento zákon neustanovuje inak“. Uvedené pravidlo platí pre posudzovaný prípad (treba len podotknúť, že pre posudzovanú situáciu „zákon neustanovuje inak“), teda obvinenému - bez ohľadu na použitie alebo nepoužitie posudzovaného kvalifikačného momentu - nemožno ako trest samostatný uložiť iný druh trestu ako je trest odňatia slobody; z pohľadu druhu trestu tak obvinenému za posudzovanú trestnú činnosť, aj pri zohľadnení zistenej chyby, prináleží obligatórne uloženie trestu odňatia slobody.

K zmene v postavení obvineného ďalej nedochádza ani z hľadiska do úvahy prichádzajúcej základnej trestnej sadzby odňatia slobody (§ 212 ods. 4 Trestného zákona - odňatie slobody na tri roky až desať rokov) a taktiež ani s ohľadom na závažnosť posudzovanej trestnej činnosti, za ktorú bol dovolateľ odsúdený v zmysle jej zákonnej kategorizácie na prečiny, zločiny a obzvlášť závažné zločiny. Z tohto pohľadu by naďalej najprísnejšie trestným bol predmetný zločin. Táto skutočnosť súčasne nemení právne postavenie obvineného ani (pro futuro) vo vzťahu k benefitu spočívajúcim v možnosti dosiahnutia možnosti podmieneného prepustenia v zmysle § 66 Trestného zákona [v zmysle písmena b) odseku 1 je možnosť podmieneného prepustenia, z hľadiska formálnej podmienky na taký postup, viazaná v prípade výkonu trestu odňatia slobody uloženého za zločin na vykonanie dvoch tretín tohto trestu].

Samotná evidencia odsúdenia v registri trestov nepochybne môže mať v zásade pre konkrétneho odsúdeného negatívny efekt tak v občianskom živote aj v prípade možného budúceho posudzovania jeho protiprávneho konania (v trestnom konaní napr. pri posudzovaní recidívy), čo však platí v princípe vtedy ak skutok, resp. niektorý zo zbíhajúcich sa skutkov, vôbec nenaplnia znaky trestného činu, za ktorý bol dovolateľ odsúdený, prípadne ide o iný (spravidla miernejší alebo prísnejší) trestný čin. O takúto situáciu však v posudzovanom prípade nejde, keďže konanie obvineného napriek zistenej chybe stále (aj naďalej) naplnia znaky kvalifikovanej skutkovej podstaty zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. a), písm. b) Trestného zákona, pričom zistená chyba sa nijako nedotýka právnej kvalifikácie iných s týmto zločinom sa zbíhajúcich trestných činov, pre ktoré bol obvinený odsúdený. Z tohto pohľadu by tak v novom konaní k žiadnej (a teda už vôbec nie zásadnej) zmene, ktorá by mala skutočný (materiálny) dopad na postavenie obvineného, nedošlo.

Taktiež nemožno bez ďalšieho prijať zjednodušený záver o tom, že naplnenie len dvoch znakov kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu krádeže namiesto troch by sa malo automaticky prejavovať v nižšej výmere uloženého trestu.

Namiesto je zdôrazniť, že obvinenému bol v pôvodnom konaní ukladaný trest pri aplikácii § 212 ods. 4 Trestného zákona v spojení (okrem iného aj) s § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4, § 41 ods. 1 Trestného zákona. Z uvedeného vyplýva, že základná trestná sadzba 3 až 10 rokov odňatia slobody sa obvinenému sprísnila zvýšením dolnej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona, v dôsledku prevahy (dvoch) priťažujúcich okolností - a síce, že spáchal viac trestných činov a bol už za trestný čin odsúdený - nad poľahčujúcimi okolnosťami, ktoré súdy v pôvodnom konaní žiadnenezistili (t. j. v pomere 2 : 0).

Právnym následkom tejto skutočnosti je primárne (už len v dôsledku formálnej prevahy priťažujúcich okolností nad okolnosťami poľahčujúcimi) konečná trestná sadzba odňatia slobody, v ktorej obvinenému prichádza do úvahy uloženie trestu, predstavujúca rozpätie 5 rokov a 4 mesiace až 10 rokov.

Polovica takto určenej trestnej sadzby predstavuje 7 rokov a 8 mesiacov.

Obvinenému bol v pôvodnom konaní uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov, čo s ohľadom na uvedené predstavuje trest mierne nad polovicou, resp. blízko polovice zákonom stanovenej trestnej sadzby.

Obvinený bol odsudzovaný za tri skutky (v procesnom zmysle), hoci v hmotnoprávnom ponímaní naplňajúce zákonné podmienky pre ich posúdenie ako tzv. pokračovacieho trestného činu. Súčasne však obvinený konaním v rámci týchto skutkov spáchal (v jednočinnom súbehu) až 4 trestné činy (v rôznych vývinových štádiách, resp. forme spáchania), ktorých až 2 sú zločiny:

- zločin krádeže [§ 212 ods. 1, ods. 4 písm. a), písm. b) Trestného zákona],
- prečin poškodzovania cudzej veci [§ 245 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona],
- zločin poškodzovania a ohrozovania prevádzky všeobecne prospešného zariadenia [§ 286 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Trestného zákona],
- prečin porušovania domovej slobody [§ 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona].

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne aj na to, že páchatel' trestného činu získal trestným činom majetkový prospech; ak tomu nebránia majetkové alebo osobné pomery páchatel'a alebo to nebude na ujmu náhrady škody, uloží mu s prihliadnutím na výšku tohto majetkového prospechu popri inom treste aj niektorý trest, ktorým ho postihne na majetku, pokiaľ mu takýto trest za splnenia podmienok podľa odseku 6 neuloží ako samostatný.

Prevaha dvoch príťažujúcich okolností proti absencii okolnosti poľahčujúcej v rámci tohto ustanovenia nadobúda (okrem už vyššie uvedeného významu pre ustálenie trestnej sadzby v zmysle § 38 ods. 4 Trestného zákona) aj materiálny rozmer; priamy vzťah k otázke primeranosti trestu, a to nielen z pohľadu pomeru, ale najmä významu (hodnote, v danom prípade negatívnej) príťažujúcich okolností, čo pri individualizácii trestu obvinenému v posudzovanom prípade znamená nevyhnutnosť na jeho ťarchu (v jeho neprospech) zohľadniť, že ide o trest ukladaný recidivistovi, ktorý je odsudzovaný za tri skutky, ktorými naplnil znaky súbežne 4 trestných činov, z ktorých 2 sú zločinními.

Z pohľadu uvedených kritérií (základných zásad) pre ukladanie trestu malo pre dovolací súd pri hodnotení dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku z pohľadu splnenia/nesplnenia podmienky uvedenej § 371 ods. 5 Trestného poriadku (t. j. vplyv zistenej chyby na právne postavenie obvineného) zásadný význam spôsob zdôvodnenia konkrétne ukladaného trestu obvinenému súdmi v pôvodnom konaní; teda úvahy, ktorými boli súdy oboch inštancií vedené pri ustálení konkrétnej výmery trestu odňatia slobody (bez možnosti ukladania iného druhu trestu ako trestu samostatného, ako už bolo vyššie uvedené) z hľadiska jeho primeranosti, ale aj naplnenia účelu trestu (podľa kritérií § 34 Trestného zákona, najmä v zmysle jeho odsekov 1 a 4).

V rámci týchto úvah (ktoré možno zistiť z odôvodnení rozhodnutí súdov oboch inštancií v pôvodnom konaní) potom bolo pri hodnotení dovolacej podmienky podľa § 371 ods. 5 Trestného poriadku pre dovolací súd významné zistenie do akej miery (resp. či vôbec) súdy v pôvodnom konaní pri individualizácii trestu obvinenému prihliadali a ak áno aký význam priznali práve tej okolnosti, že obvinený „taký čin zorganizoval“, t. j. aký význam súdy priznali práve tej okolnosti v právnej kvalifikácii skutkov, ktorú hodnotí dovolací súd (v rámci § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku) ako nesprávnu v neprospech obvineného, bez posúdenia čoho nemožno zodpovedať otázku, či zistené pochybenie vôbec malo, a ak malo, tak do akej miery, aj materiálny dopad na obvineného (zásadný vplyv na jeho postavenie) vo vzťahu k otázke trestu.

Súd I. stupňa v odôvodnení rozsudku na str. 43 v úvahách pri ukladaní trestu obvinenému uviedol :

Obžalovaný 2/ S. Š. bol odsúdený 03.05.2004 Okresným súdom Žilina rozsudkom sp. zn. 1T 157/ 02 k trestu odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov nepodmienečne, ktorý vykonal dňa 17.02.2006. Zároveň bol v roku 2008 Okresným súdom v Uherskom Hradišti odsúdený k trestu odňatia slobody na 22 mesiacov nepodmienečne a k trestu vyhostenia z ČR na dobu 10 rokov.

Pri nezistení žiadnej poľahčujúcej okolnosti u neho podľa § 36 Tr. zák., ale naopak dvoch priťažujúcich okolností v zmysle § 37 písm. h), m) Tr. zák. (spáchal viac skutkov a už bol za trestný čin odsúdený), sa spodná hranica zákonom stanovenej trestnej sadzby ustanovenej za trestný čin z nich najprísnejší, aj u neho zvýšila podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. o 1/3-inu a teda bolo potrebné mu uložiť trest odňatia slobody v rozmedzí 5 rokov 4 mesiace - 10 rokov. Zároveň u obžalovaného došlo k uloženiu úhrnného trestu podľa § 41 ods. 1 Tr. zák., keďže sa dopustil viacerých trestných činov a to za tri skutky obžaloby v bodoch 1., 6. a 7.

Vzhľadom na spôsob spáchania činov, za ktoré bol obžalovaný uznaný vinným a ich následok, zavinenie, pohnútky, žiadnu poľahčujúcu okolnosť, dve priťažujúce okolnosti, ako i vzhľadom na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť nápravy, súd v danom prípade uložil obžalovanému 2/ S. Š. nepodmienečný úhrnný trest odňatia slobody v strede upravenej trestnej sadzby v trvaní 8 rokov, ktorý súd považoval za primeraný.

Pri určení ústavu na výkon trestu, v ktorom má obžalovaný uložený trest vykonať, súd vychádzal z ustanovenia § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák., keďže tento v minulosti už bol vo výkone trestu.

Odvolací súd v odôvodnení napadnutého uznesenia na str. 20 v hodnotiacich úvahách vo vzťahu k trestu uloženému obvinenému súdom I. stupňa uviedol :

Vo vzťahu k výroku o treste u obžalovaného S. odvolací súd nezistil pochybenie v zmysle nezákonnosti postupu súdu prvého stupňa, či už použitia príslušných zákonných ustanovení významných pre rozhodnutie o druhu a výmere trestu jednotlivých obžalovaných, alebo z pohľadu správnosti aplikácie ostatných ustanovení Trestného zákona, ktoré boli aplikované a mali vplyv na druh a výmeru trestu.

V ďalšom zdôraznil „zákonnosť aplikácie ust. § 34 Tr. zák. z hľadiska druhu a výmery trestu“, ďalej zohľadňujúc rozsah páchania trestnej činnosti, mieru účasti a následky spáchania trestnej činnosti, rozsah a závažnosť, nepriaznivý pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností 2:0 predchádzajúci spôsob života s prihliadnutím na možnosť nápravy ... význam generálnej prevencie ukladaných trestov." Na základe uvedeného konštatoval, že „... možno hodnotiť uložený trest, resp. výrok o treste za zákonné ... Skôr od vynesenia prvostupňového rozsudku pribudla priťažujúca okolnosť, že ušiel do Rakúska, kde sa dopustil úmyselnej majetkovej trestnej činnosti a bol odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere tri roky, z výkonu ktorého bol prepustený po dvoch rokoch a vydaný na územie Slovenskej republiky v tejto veci po vydaní európskeho zatýkacieho rozkazu ... Pokiaľ sa obžalovaný domáhal aplikácie zmierňujúcich ustanovení v zmysle § 39 Tr. zák. a ďalších, tu odvolací súd tiež nezistil také podmienky, kde by bolo aplikovateľné akékoľvek zmierňujúce ustanovenie v zmysle ukladania trestu pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby ... Obžalovaný bol správne pre výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia s prihliadnutím na ust. § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák., ktorý výrok súd prvého stupňa aj dostatočne zrozumiteľne a zákonným spôsobom odôvodnil".

Z uvedeného je tak zrejmé a nepochybné, že súdy v pôvodnom konaní v úvahách pri individualizácii trestu obvinenému, v určení jeho výmery v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby, nepriznali inak v právnej kvalifikácii nesprávne zohľadnenému záveru - že mal trestnú činnosť, pre ktorú bol odsudzovaný, zorganizovať - vôbec žiadny a teda už vôbec nie určujúci význam. Taký význam nepriznali ani tomu, že obvinený naplnil tri znaky kvalifikovanej skutkovej podstaty zločinu krádeže podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona (a nie len dva).

Ani z pohľadu uvedenej argumentácie súdov v pôvodnom konaní tak nemožno vysloviť rozumný predpoklad, že by v obnovenom konaní uložili obvinenému iný, miernejší trest, ktorého sa de facto posudzovaným dovolaním dožaduje.

Takýto predpoklad napokon nemožno vysloviť ani po konfrontácii konkrétnych skutkových okolností

posudzovanej trestnej činnosti s kritériami uvedenými v § 34 ods. 4 Trestného zákona, ktoré vo svojom súhrne vyjadrujú mieru závažnosti trestnej činnosti obvineného.

Z pohľadu spôsobu vykonania činu a jeho protiprávneho následku tak nemožno prehliadať konaním obvineného spôsobenú konkrétnu škodu (skutky v bodoch 1/ a 7/), resp. škodu, k spáchaniu ktorej jeho konanie smerovalo (skutok v bode 6/) - konaním v skutku v bode 1/ bola spôsobená škoda 72 657,88 eur, v skutku v bode 6/ konanie smerovalo k spôsobeniu škody 11 730 eur a konaním v skutku v bode 7/ 1 bola spôsobená škoda 9 365,74 eur. Reálne konaním obvineného tak bola spôsobená škoda 92 023,62 eur, berúc na zreteľ aj škodu, ku ktorej smerovalo protiprávne konanie v bode 6/, v súhrne tak obvinený spôsobil a konal v úmysle spôsobiť škodu v sume 103 753,62 eur.

Berúc na zreteľ, že škoda značná je Trestným zákonom (§ 125 ods. 1) stanovená rozpätím od 26 600 eur do 132 999,99 eur, možno konštatovať, že protiprávny následok konania obvineného sa v rámci rozsahu škody značne blíži k jej hornej hranici.

Z pohľadu spôsobu spáchania činu nemožno prehliadať tri čiastkové útoky (pokračovacieho trestného činu), spáchané po predchádzajúcom naplánovaní a pri súčasnej delbe úloh medzi jednotlivými páchatelmi.

Z odôvodnení uvedených rozhodnutí vyplýva, že pre určenie konkrétnej výmery trestu bol rozhodujúci spôsob spáchania trestných činov a ich následky, tak ako sú popísané v tzv. skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku, prevaha dvoch priťažujúcich okolností pri absencii akejkoľvek poľahčujúcej okolnosti a osoba obvineného s dôrazom na jeho pomery a možnosti nápravy. Konajúce sudy nepripísali určujúci význam tomu, že obvinený naplnil tri znaky kvalifikovanej skutkovej podstaty zločinu krádeže podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona, vrátane naplnenia v rámci právneho posúdenia nesprávne použitého znaku, že mal tento čin zorganizovať.

Navyše dovolací súd dodáva, že z popisu skutku, ktorým je najvyšší súd v dovolacom konaní viazaný, okrem iného vyplýva aj to, že obvinení v bode 1/, t. j. aj S. Š. „... pejsrom vypáčili vchodové dvere budovy, ktorými sa dostali k zadnej strane bankomatu... na ktorom rozbrusovačkou rozpíli jeho zadnú časť a tak odcudzili finančnú hotovosť vo výške 61.010 €...“ ; v bode 7/ „...v nočných hodinách vykonali krádež vlámaním do čerpacej stanice I. ... takým spôsobom, že vytrhli signalizáciu z vonkajšej strany stanice, nezisteným predmetom vylámali bočné vchodové dvere do objektu v hornej časti a v oblasti zámku, tak sa dostali do vnútorných priestorov, vytrhli dve skrinky signalizácie, prešli do priestorov kancelárie, tam nezisteným predmetom vylámali dvere na drevenej skrini, rozrezali dvere značky Sherlock a odcudzili tak ...“.

Týmto skutkovým záverom pritom zodpovedá aj znenie tzv. právnej vety, podľa ktorej dovolateľ spáchal čin okrem iného aj vlámaním.

Napriek tomu naplnenie tohto znaku už nenašlo svoj odraz v právnej kvalifikácii rozsudku súdu I. stupňa (akceptovanej aj odvolacím súdom), podľa ktorej závažnejší spôsob konania dovolateľa spočíval len v spáchaní trestného činu organizovanou skupinou, s ohľadom na poukaz výlučne k § 138 písm. i) Trestného zákona, pričom v rámci kvalifikačného momentu spáchania činu závažnejším spôsobom konania už chýba poukaz súčasne aj na § 138 písm. e) Trestného zákona (spáchanie činu vlámaním).

Z uvedeného je tak zrejmé, že sudy oboch inštancií v právnej kvalifikácii posudzovaných skutkov, pri hodnotení znakov tzv. kvalifikovanej skutkovej podstaty, pochybili nie len v neprospech, ale súčasne aj v prospech obvineného.

Vychádzajúc z ustálených skutkov totiž vyplýva, že z pohľadu znakov kvalifikovanej skutkovej podstaty naplnil znaky „spôsobenie činom značnej škody“ [§ 212 ods. 4 písm. a) Trestného zákona] a súčasne spáchanie činu „závažnejším spôsobom konania“ [§ 212 ods. 4 písm. b) Trestného zákona] hneď dvomi spôsobmi a to jednak „organizovanou skupinou“ [§ 138 písm. i) Trestného zákona], ako aj „vlámaním“

[v tejto súvislosti dovolací súd len marginálne pripomína, že pri posudzovaní správnosti právnej kvalifikácie zisteného skutku v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je určujúci právny stav v čase právoplatnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia; za nesprávne právne posúdenie skutku nemožno pokladať neskoršiu zmenu Trestného zákona, hoci pri jej konfrontácii s posudzovaným skutkom by aj mohla vyznievať v prospech dovolateľa].

Vo svetle uvedeného je potom namieste konštatovať, že pri správnom právnom posúdení súdených skutkov naplnia konanie dovolateľa aj naďalej tri znaky kvalifikovanej skutkovej podstaty zločinu krádeže podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona - spôsobenie značnej škody a spáchanie činu vlámaním a organizovanou skupinou - čo len navyše utvrdzuje dôvodnosť záveru, že v zmysle § 371 ods. 5 Trestného poriadku zistené (vyššie uvedené) pochybenie v právnej kvalifikácii skutkov vôbec neovplyvnilo postavenie obvineného, tým skôr ho neovplyvnilo zásadným spôsobom, v dôsledku čoho dovolací súd konštatuje, že dovolateľom uplatnený dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku naplnený nebol.

Pokiaľ obvinený v závere dovolania zdôraznil, že pri svojej argumentácii vychádzal z argumentov a názorov uvedených v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky z 2. apríla 2020, č. k. I. ÚS 519/2019-72, dovolací súd prisvedčuje tomu, že v posudzovanej trestnej veci, po jej právoplatnom skončení uspel s ústavnou sťažnosťou iný zo spoluobvinených - S. D..

Uvedeným nálezom Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a to uznesením najvyššieho súdu z 27. marca 2019, sp. zn. 2Tdo/56/2018, v súvislosti s odôvodnením použitia ustanovenia § 371 ods. 5 Trestného zákona a označené uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

K uvedenému nálezu (č. l. 5 066 - 5 087 súdneho spisu) ako podstatné treba uviesť, že Ústavný súd Slovenskej republiky v ňom v súvislosti s obdobnou právnou situáciou ako je posudzovaná v dovolacom konaní - v tom zmysle, že najvyšší súd napriek zisteniu obdobného pochybenia v právnej kvalifikácii skutku v dovolacom konaní, dovolanie obvineného S. D. odmietol aplikujúc § 371 ods. 5 Trestného poriadku - vyslovil výlučne nedostatky odôvodnenia zrušovaného uznesenia najvyššieho súdu k otázke aplikácie označeného zákonného ustanovenia, v podstatnom uvádzajúc, že najvyšší súd žiadnym spôsobom nerozvinul svoju úvahu o tom, prečo by prípadné vypustenie právnej kvalifikácie konania sťažovateľa podľa § 212 ods. 4 písm. e) Trestného zákona zásadným spôsobom neovplyvnilo jeho postavenie ... odôvodneniu najvyššieho súdu chýba presvedčivosť vyúsťujúca do jeho nepreskúmateľnosti. Práve dostatočné objasnenie verdiktu dovolacieho súdu o potrebe zvolenia postupu podľa § 371 ods. 5 Trestného poriadku, zvlášť v prípade jednoznačného zistenia pochybenia súdov nižších stupňov vo vzťahu k uplatnenej právnej kvalifikácii skutku kladeného sťažovateľovi za vinu, sa javilo ako nevyhnutná súčasť odôvodnenia rozhodnutia o dovolaní, ak toto malo spĺňať kritéria jeho ústavnej konformity ... Iba adekvátnym odôvodnením spôsobu interpretácie aplikovanej právnej normy, v danom prípade § 371 ods. 5 Trestného poriadku, mohol najvyšší súd rozptýliť akúkoľvek pochybnosť o nearbitrárnosti ním prijatého právneho názoru ... ústavný súd nemohol považovať rozhodnutie dovolacieho súdu ... najmä z hľadiska dostatočnosti jeho odôvodnenia, za ústavne udržateľné".

Ústavný súd Slovenskej republiky nezaviazal najvyšší súd v ďalšom postupe (po zrušení dovolacieho rozhodnutia) žiadnym svojím názorom a záverom vyhovieť dovolateľovi vo vzťahu k jeho dovolaniu.

V konečnom dôsledku najvyšší súd v ďalšom postupe uznesením z 25. augusta 2020, sp. zn. 2Tdo/32/2020 (č. l. 5 140 - 5 155 súdneho spisu) podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného S. D. proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 8. novembra 2017, sp. zn. 4To/22/2016, odmietol (po rozsiahlom vysporiadaní sa v dôvodoch rozhodnutia s otázkami mu vytknutými už vyššie označeným nálezom).

Dovolací súd v posudzovanej trestnej veci týkajúcej sa obvineného S.T. vyjadruje presvedčenie, že

argumentácia vyslovená v tomto rozhodnutí z pohľadu jeho odôvodnenia spĺňa kritériá riadneho odôvodnenia rozhodnutia, aj názory a právne závery vyjadrené vo vyššie označenom náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky, a je tak ústavne konformným a akceptovateľným.

Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd odmietol dovolanie obvineného, pretože zistil, že je zrejmé, že chybou dovolateľom vytýkanou rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je naplnený ním uplatnený dovolací dôvod upravený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku s ohľadom na nesplnenie zákonnej podmienky upravenej v § 371 ods. 5 Trestného poriadku.

Toto uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.